

רגשנית, לאומנית. היא הכירה את דיעותי הפוליטיות, והתיידדנו במהרה.

בדירתה הגדושה בחפצי-אמנות יקרים, ברחוב הקורניש המשקיף על הנילוס, פגשתי בשגרירים, בעורכי-דין, במנהלי-חברות, בפקידי-ממשלה בכירים, בעלי השקפות שונות.

מאז אני רגיל לבקר אצל מימי בכל פעם שאני מגיע לקאהיר. כשהייתי אצלה לאחרונה, סיפרה לי כי הוצע לה להשכיר דירה לשגרירות הישראלית. את הדירה קיבלה מבעלה, בשעה שהתגרש ממנה, והיא מתקיימת על שכר-הדירה. כמו דיירת פרטית, משקופה דירה זו על הרנילוס.

"איני מוכנה להשכיר דירה לשגרירות הישראלית אחרי כל מה שמנחם בגין עושה לפלסטינים ולנשיא סאדאת", אמרה לי. "אני זקוקה לכסף, אך איני מוכנה למכור את עצמי תמורת כסף!" לבסוף השכיחה את הדירה למצרים, במחיר הרבה יותר זול.

שאלתי אם אינה מוכנה להפגיש את אליהו וניצה בן-אלישר עם אנשי-חברה מצריים. ולוא רק כדי שהבן-אלישרים ישמעו באופן בלתי-אמצעי את דעתם של המצרים על מדיניות בגין. מימי דחתה את הרעיון בתוקף. הצהרותיו של בן-אלישר, ערב בואו למצרים, ברוח הר מדיניות של בגין, עוררו את זעמה. לי דעתה, והי תקיעת סכין בגב סאדאת.

"יש פקידים המקבלים משכורת כדי להיות נחמדים לאנשי בגין", אמרה מימי. "הם צריכים למלא את תפקידם, גם אם אינו נעים. אך אני איני מקבלת משכורת בשביל זה. אז מדוע אני צריכה להיות נחמדה למי שאיני סובלת אותו?"

שריד של דיעות העבר? לאו דווקא. לי נראה שזוהי דווקא תגובה עדכנית מאוד.

שיגעון גדלות

הפוך

כאשר מנחם בגין מדבר על "ס"ס ערבי", על "אשוויץ" חדשה אם תקום "מדינה עראפאטית" בגדה, על "מינכן שניה" שאירעה בוונציה, שעה שהתכנסו שם ראשי המדינות ש"אדמתן כוסתה בדם יהודי" — עיניו בורקות, קולו מתנתי, וכולו שופע מין הנאה אורגיאסטית מוזרה.

הכנסת כולה נדבקה ברוח זו. כאשר מסתבר שוב כי "העולם כולו נגדנו", הופכת הכנסת מקהלה-מדברת — או מקהללה מניללת — כשכל נואם חוזר על קינת קודמו, והויכוח כולו הוא אורגיה של רחמים-על-עצמנו.

האנגלים אומרים כי "הרחמים-העצמיים הם הספורט הביתי הנפוץ ביותר". אך נדמה כי התופעה חורגת אצלנו מתחום זה.

לפעמים עולה על דעתי שיש כאן מין מגאלומניה הפוכה, שיגעון-גדלות העומד על ראשו.

אם כל העולם שונא אותי, משמע שאני משהו מיוחד מאוד. אילו הייתי אדם רגיל, לא היו הכל שונאים אותי. ובכן, יש בי משהו מאוד-מאוד מיוחד במינו, המעורר קינאה ושינאה. אין כמוני.

זאת יכולה להיות הרגשה נהדרת. אך מה קורה אם מישהו מגלה לנו אהדה? ימח שבו של בן-בליעל זה! הוא הולך לקלקל לנו את הנאתו הגדולה ביותר! צריכים לתת לו מנה אחת על הראש, כדי שגם הוא ישנא אותנו. אז תהיה הנאה שוב שלמה.

כשאני עולה על הדוכן בוויכוח כזה ואומר שלא כולם שונאים אותנו, ושמידי ניות אחרת יכולה לרכוש לנו את אהדתם של רבים, אני ממש מרגיש את מבטי-השינאה הנשלחים אלי מכל עבר. איך אני מעז לומר דברים כאלה, אנטי-שמיי שכמותי?

ג'ורא ארקון (מאחוריו, בפנים מחוקות, הקטינה) "היא שלחה ידיים ולא יכולתי לטוב..."

עדותו

של הרקדן ג'וקי

ארקין, שנאשם

בבעילת קטינה

"אני זוכר את כניסתה לסטודיו שלי בפעם הראשונה. היא לא נכנסה כמו ילדה קטנה וביישנית, היא פרצה בסעדה לחדר. לבושה במכנסיים הקצרים ביותר בעולם. זה היה ממש כואב להסתכל על המכנסיים הללו. כל הישבן היה גלוי. השוקיים היו חשופות. והשדיים המפותחות קפצו תחת חולצת הטריקו. כל גבר היה מסתכל עליה, היא היתה פצצה.

אחרי-כך הרגשתי שהיא מחזרת אחרי. היא היתה נשארת אחרי השעור בסטודיו, כאשר אני הייתי מנקה היא היתה מסתובבת, מעשנת סיגריה ומבלבלת לי את המוח. רק אחרי שיחות אחדות הבנתי את הרקע שלה. ויכולתי יותר לקלוט אותה. היא סיפרה על הכבל שלה בבית. היא הייתה עם אמה הגרושה ואחיה הבוגר למרות הגירושין המשיך האב להתגורר בבית. אחיה היה גונב מהאם, והאם היתה מכה אותו. האם היתה גם מכה את ניצה (שם בדוי בשל היותה קטינה). ההשתים היו ישנות יחדיו באותה מיטה.

היא היתה מחזרת אחרי, ופעם אחת גם חזרה בידים. זו היתה נקודתי השבירה שלי. לא יכולתי להישאר אדיש. אילו הייתי הומו הייתי יכול לומר לה: "מיידלע, לכי הביתה!" אבל אני גבר, ואחרי שהיא עבדה עלי בעיניים כל השעור, ואחר כך שלחה ידיים, לא יכולתי לסרב, ואז קיימנו יחסי-מין.

כאשר שכבתי איתה הבנתי שהיא מנוסה מאוד. גבר יכול לדעת על נסיונה של אשה במיטה. היא הפתיעה אותי בנסיונה, ואני

נקודת השבירה

הקטינה בין חברותיה בהופעת הלהקה "רק ארבע-חמש פעמים..."